

vil gaae, reist et bestemt og tydeligt Banner. Det er flere Gange her i denne Sal blevet fremhævet, at det er af Bigtighed at kjende Ministeriets Stilling til de Lovforslag, der ere under Behandling; det er blevet fremhævet, at det, vi her trænge til, er Ministerens stærke og levende Haand. Jeg troer derfor, at det er rigtigt, at man strax fra Begyndelsen af denne Sag søger at fremdrage og faae klaret, hvorledes Ministeriets Stilling til Lovforslaget maa antages at være. Det staaer saa Enhver frit for siden at tillægge dette Moment den Betydning, han finder Anledning til at tillægge det. Den Sag, som foreligger her, er i og for sig saa vigtig, at den indeholder en fuldkommen tilstrækkelig Opfordring for Enhver til paa det Næste at prøve og overveie den, inden han udtaler sig, inden han afgiver sin Stemme. Det har ikke manglet paa Opfordringer til os til nøie at overlægge, hvorledes vi ville udtale os, ja der er kommet bestemte Opfordringer til os til at stemme paa en vis Maade, om end disse Opfordringer ere fremkomne i en høist forskjellig Form, lige fra den, som 6 af Landets Biskopper have troet at burde udstede, til den, der i de sidste Dage, hvor man vender og dreier sig, bliver kastet En imøde: „Glaa den geistlige Qvalsalverlov ihjel, ligesom I have gjort ved den medicinffe.“ Jeg er overbevist om, at mange af de Mænd, der fremsatte denne Opfordring, gjøre det af en alvorlig Overbeviisning; hos Mange turde det derimod hænde sig, at det er et let henkastet, flygtigt Ord, som de udtale, fordi de ville være med at behandle et Thema, der vækker megen Opmærksomhed i denne Tid, og jeg nærer megen Tvivl om, at de Mange, der paa denne Maade rette denne Opfordring til os, selv vilde følge den, hvis de havde Sæde i denne Sal.

Vender jeg mig nu til selve Lovudkastet, saa skal jeg ikke gjøre den nuværende Tilstand i Landet til Gjenstand for nogen dyberegaaende Undersøgelse, for derpaa at begrunde min Overbeviisning om Nødvendigheden af For-

andringer i Folkekirken og Indrømmelse af større Frihed. Det kunde let faae Udseende af, at det var et Angreb paa en enkelt Mand eller en enkelt Stand, og er der Noget, hvorved Lidenskaberne kunne sættes i Bevægelse, saa er det, naar Forhandlingerne dreie sig om religiøse Materier. Jeg skal altsaa ikke komme ind derpaa, men holde mig til enkelte af de Indvendinger imod Lovforslagets Betimelighed, som ere fremsatte deels her i Salen deels andetsteds, saavel skriftligt som i offentlige Sammenkomster; at dvæle ved Alt, hvad der er sagt, vilde være at lægge altfor usforvarligt Væslag paa Thingets Tid og Opmærksomhed. — Det er af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Lehmann) i Lovdags blevet sagt, at Anledningen til dette Lovforslag og til at overhovedet Fordringen om den større Friheds Indrømmelse er kommen frem, er et ganske specielt Tilfælde. Det er muligt, at Begivenheden i Nyslinge har givet Stødet til, at Begjæringen er kommen frem som en bestemt Fordring, men jeg troer, at den er begrundet i en ganske anderledes uafviselig Trang. Det samme ærede Medlem meente, at det var de „Dvrige“ i Kirken — jeg troer, det var det Udtryk, han brugte —, som især havde givet Anledning til, at Fordringen var kommen frem, og at der maaskee bagved denne kunde skjule sig ganske andre Bevæggrunde end netop religiøse. Man har ganske vist hørt den Paa-stand fremsætte, at der er indgaaet Alliancer imellem meget ivrige christelige Troesbekjendere og Folk, som slet ikke ere Christne, eller for hvem den christelige Religion i alt Fald er en Bisag. Det er muligt, at saadanne Alliancer have fundet Sted; det er muligt, at Hensigten med dem har været at søge at kuldsta den bestaaende Orden i Folkekirken for derved at fremme særegne Planer, særegne Interesser; men det veed jeg, at der er Mangfoldige i den danske Folkekirke, som nære et Duffe og et Haab om, at der maa blive givet en større Frihed end den, der nu er tilstede, og iblandt deres Tal hører jeg, som ikke er nogen Til-